

15

Dolorosa





56 lists  
of



1

Dolarosa

Ingentoranche puirodolico druzi del n. stinche  
Seyanjite (5 elihah). Spirit. F. Spicer



# Vredini odas bolj zgodaj sheli podobna jabolčniku.

Orebe:

Danjanke	}	Gravica		
Dusan		Čas		
Tomislav		} novi sinovi	Velikojča	
Janez			Oljke	
Starec Dusan		Vinske kate		
Garagd, oshniko		Loinec		
Emboren		} iz družine	Punov	} smetje
Epimira			<del>Tomislava</del> Zeljo	
Rebolic		} iz družine	Zimreho	
Tomarad			Janezove	Lojfo
Črenik		Pecun		
Štehan Roginovic		Pesnik		
I ocdnik		Polol		
II "		2 pisarja, 2 strigaja, 2 gornja	Pecka, Banat,	
III "		Pol, orojnik, drinjica.		
IV "				
V "				



28/10.19  
11.10.19

### I. Težanje

Pohajina » Danyanorini. Tuzadajin pulje, <sup>obrijano</sup> ~~obrijano~~ od  
rečnega pulnea. ~~bd~~ ~~derun~~ ~~zodij~~ ~~na~~ ~~less~~ ~~spredaj~~ ~~si~~  
je misliti pob, ob nje, davor, pod njim leena klop. #

#### 1. prizor

(Se pridimo se drigue zartar, se čuje kumpna godba in in  
oddaljenih petje. Ko se je zartar dvignil, ostane roler  
nehyčesa presjeva, godba in petje beja naprej.  
Kateri pridete od durno zodej Danyanke in Darau  
» opravi, kemu sta » godnjem, dejanju » Danyanke »  
Godba in petje polegoma utihne.)

Darau: Kaj ti je, Danyanke, da pitala si tako otrojna in  
zapisica? Klarko, hi ga je druzina piredila radi  
mlade naše pridbe in našega otrojstva.

Danyanka: Spominjam se mislila dui, Darau!

Darau: Kihnila dui? Dui rignosti, zaničevanje?  
Dui bede in bepljenja bez pridbe in  
bez pravic? - Zakaj se potem žalostis?  
Kihnila si in voluce neče je zasjelo ~~in~~



niad Tanyanovins?

Tanyanka: Na beduisk dui, ne dui kopljenje  
 ne ni spominjal moja duia. ~~Kelih~~  
~~da~~ ~~probide~~ dui in dui groljenja.  
 Velshih, starih, slavskih javor,  
 se predur pobeta po veriga  
 uklenile naji - bivolebna puzna - !  
 kimuli po - . Za njimi pobetor,  
 hi phter bito bi unavisto naji - .

Taran: En pudi to, gtej, je minulo.

Tanyanka: kimulo je - , a li kdo zna,  
 da se phtinejse in se groljenje  
 se ne parne? - - .

Taran: (prekhasim) O bog te evraj in Tanyanovins!  
 Zakej ~~pet~~ govoris tebe?  
 Ho pendera vsi, da ni magoce,  
 da dueri sinji zopet pusti ti ned  
 nas,  
 da ugesnita bi main protobla  
 mleda.



4  
Tanyanka: Le nis tarau, koe bil je koir,  
da r pobstvo pišla pes  
iz stare protobode, iz stare glave?

Tarau: Sovrugi boji in Tanyankine,  
ki psoda hruta je jor je kaznile —

Tanyanka: O, motis se

Tarau: (ne poznam, potresa z glavo.) Zakej bi se?

Tanyanka: Zato ker pisca bili hrisi le pomegi pami,  
ker hrisda mi tejele le na njih edino!  
Da, r prvi mati bila je med namni.  
Tejele je sinove moje in — druginar.

Tarau: Tejele je sinove boje in druginar —!  
Da mi holer pišla bi med <sup>med</sup> ~~med~~ nedloga,  
ki zivisla je ibur no Tanyankine.  
& Probleta rto in bisohet — nedloga. —

A vendar glij!

Boj je kopljenje  
spet zetrizila sinove boje  
in te poblicalo r žirjenje,

da zdaj odelej  
vsi pljuni pr. r. knisk tanjanovine,  
r. knisk, domorjce prijete, druzine!

Tanjaube:

Taran, Taran!

Vedje dan  
zatonil ni se! —

Lece boli

ni hrepeni

r. visare; k. ~~solna~~ ~~nela~~ solnen

kneden — ni se rise — ! (Tajinstven)

Her noč je jela padeti na to svetle  
ni tema oginila to tanjanovino —

Taran: Osmanjeno to ~~stali~~ <sup>midunjanaz</sup> ne jezibela druzine.

Tanjaube:

A hi to spetaj se pripelje

na zemlje noor, sreje razarant

to temer, skaina, endua noč

sonraga, hi poznala ga nehoč

sem r. bednost puznik, duvnik,

neslogo, hi zmetel je r. sinovik



62  
papelil zemlja naša, lepa in prostorna!  
Danjancovine poudel ugled in moč. —  
Glej ot prilleim poluce in ot veličem viharju  
ujali serne smi probile o mroo ujivo  
sja haito zemlje — ne na šelto pivo,  
da narlo bi, plovilo bi se ~~ot~~ <sup>ot</sup> smilijone  
invencije in veličje hito med se carške  
serne

— hvitilo te zemlje naše gospodaru,  
hi ni gospod,  
hi je kpin,  
te zemlje oim  
junaški, a zemljanem jet!

Lonag pa poleg, dobrege penene  
vujel bo peme čmo in naridez ulogo, —  
med zleto gube bo rejel — nerlogo  
in mizuje kupo ogel med plenuer.

Taran: Zaha; te misli zdej danjanka? Loobidme smi,  
in dosti hito je kopljanje, zaha; bi gae iskeli se?

7.

Tanjanka: Res. dosti bilo je bpljenje! Za naji in  
družino najino ~~obče~~ dosti! Toda, ne res  
ti, da slyh kivolitje vleda med človeštvom  
nehej, kar ga tare, ker ga muči in mu brani,  
driguati se krishu, se obesti jarna, piti  
luč in voluce, ujeti pustost.

Taran: Vem, vem, da je nehej - ali kaj je, tega ne  
vem. Vem, da je nehe temne moč, a  
kako - tega ne vem!

Tanjanka: Spomni se; ~~ko~~ sem gonila melin in moko  
zmlata, bela rodila je rchine najinim gospo-  
djem. - Iz bpljenja kony, rohlilo je gletro -

Taran: (mge z glavo in gleda nemo Tanjanko.)

Tanjanka: (je pomen) Še ne razumēs itave?

Taran: Ne.

Tanjanka: Iz bpljenja našega pa rohlilo je gletro,  
a ne je nes, za puc, hi so nes zavrli  
in klijim smo ose, ki in jaz in vsa  
družina - roborcli.



Karan: Podaj razumem: To ljude, ki ob hujšini brata  
 ožirajo, padavci in revije. Se vidi, ki iz hujšine  
 hetrorega kujejo zletó za sé, za lastni jaz.  
 A probodo naroda padejajo samo za to, da sami  
 in ~~so~~ probodu. Ne čutijo ob enem pa,  
 da mis drugoga hod razni kapitala, ki jih  
 čuje in z zletimi revizami pasklepa. Se rebi  
 ke razumeu in mrtvenu bogastvu.

Danjanke: Vidis starec, to me tere, to mi siglje, dušo  
 éamr pluhjo ob danainjnu slarju —  
 Ej družina, ej družina!  
 Si prblebela pred mene  
 na oco mro ni me častila  
 dohler jnu se prouta bila!  
 O ssaki veliki te voljane,  
 da ne sei huj domovine  
 tebi je in tebi hode!  
 Kaj je zletó dar probode  
 ti ne res!

(Primer)

7  
# Zdrav' carit'o

zopet me, ho sem vrobelna  
zdrav' sem ti spet mati rodna,  
smakljiva ti stinjava.

To je kot ti o hupu rina  
kaplje kanite pelina

zagrenke vse meselje

pozivila nade, žalje,

hi sem o <sup>duši</sup> ~~sem~~ joku gojila,

ho ma, dume sem tamne ječe

leta mnoge mlini gonila.

To kot oganj o sem peč,\*

Plasi —

špasi — !



Bazo gis  
 in sledis  
 vrabenu hi te govati  
 s sladko laskavo besedo,  
 ne zagnis, <sup>besi</sup> te izpeti  
 in te komano pahne o kelo — (Lajzar)  
~~iz sledis~~ — .P. #

Lazar: Vendar, ne budi Danyanka. Lajzar o vero in  
 preizkusenost, druzina. Z namo in sinovi ved  
 je prebela grozno mube signuriti in roboranje. ~~Re.~~  
 bit jo je <sup>2</sup> <sup>1</sup> ozeuj norece, bar mi deji upanje, da je po  
 stela jeklo.

Danyanka: En ie mi?

Lazar: Potem, potem -- (u pomaguje) naju ne klise  
 rec<sup>2</sup> nasa <sup>1</sup> druzina, druzina iz Danyanovine, hi  
 medna mi, da mosi vasa jo, sedaj robdina  
 zemlja. — Potem naj jeklo idpre svoje je  
 lo mi pogoltni nehvolejni rod!

# Das: (u puskaju u ogradju, u arhivi ima i relikvije puzan-  
ment.)



2. prizor.

Prejšnje, Garazd.

Garazd: (od <sup>levo</sup> ~~levo~~ zodej). Pozdrav namo! Pojdi v grad Samjanke, prišel je pol, ne vem obkol in rad bi jain gorist, stabr.

Samjanke: Pojdi, Garazd! ( Ti' odidev na levo. )

3. prizor

Tomislav in Čukuren, pozneje Čas.

<sup>dome</sup>  
(od ~~levo~~ zodej.)

Tomislav: Zabej mi gorist leki, Čukuren?

Čukuren: Ker mi je na nem stara braje in pravica, pravice dedna, bi je ti, hebru je mi zdi, nisi ne poznaš. †

Tomislav: Kehine pravica?

Čukuren: Dedna pravica, do sladunja!

Tomislav: To sladunja? In to ja me?

Čukuren: Ja ja te.

Tomislav: Ti' bratej, bi pur bili prizni pur sedaj, potrdni in pravica sladunja priroja nem, ali ja volenemu.

Arskaren: Či, molim te, zakaž pa pitem tuisanu?

Tomislav: Tuisanu? Šaj ne vladet može drugine on! Sam sem njen gospodar.

Arskaren: Res je, da si gospodar svoje drugine pa, toda nad teboj nekakih risje, ne - mnoge risje je tuisan, ki nas hoče vladeti on, nas on in on Tanjanovine.

Tomislav: He, Arskaren, ti je motiš!

Arskaren: Šaj se ne motim, ali ti, ti dragi moj ne vidiš, ali pa nisi videti. Zaky pa je prestolica Tanjanovine pravno njegov grad, zaky ne troj in ne in nekdo gleda Tanjanovine se odloča le proti njegovu šepu. Ti prouči dedic ovladbe Tomislava se pohoren betu, ki ti nisi do besne ne vje, betu, kyje drugine ima je ne veki pivo, puniti pivo ne lastnem gospodarstvu.

Tomislav: Ah, pusti me! Ti misliš drugega namena.

Kakor da govori iz tebe črni moj iz najšah dui - Čerčarevič. Ti drugini greva nazaj!  
(belide na desno nazaj.)



Eruboreu: (gleda nehalj časa za Tomislavom, potem). Drom se je zbudil, drom pravi oče mižuje in nečlove, sorajziste bralske ljubavi in bralske strge. Dvi, dvi, globljinu shale, bi sem je pomeknit in pomeknit ne pot tako ter najpavi meni pot, so slade.

Čas: (z gromkim glasom) Takr?

Eruboreu: (v strah, utrašnil se je, za kipe se ogumeci, v par nas, ne da bi poptat se got na Čas.) Takr!

Čas: (vije judery pergament.) Taa pphodi! Stopi me to listino, če te ni pravi.

Eruboreu (gleda pergament na tleh): Kaj je to?

Čas: To listina je, prava je hrojo in smrtjo smrt brabih ~~ne~~ <sup>buje</sup> domovine, to zgodovine je bpeice <sup>264</sup> ~~264~~ svobodne Danjanovine.

Eruboreu: Kaj meriš sva svoboda, hi in domovine, se nimam drugega vol nje, hot le dolgoviti mi, da me podr, drugi sledeti mi ne jaz druge.

Čas: Tedaj pphodi listino!

Crnkoren (u zasnje) Zakaj je ne? (Loče plopiti na  
na pergamentu, a listine je sama dožnje in  
oplaro nazaj času s roko, on se pustiše, se  
primo je glavo in zleži na levo spredaj.)

Čas:

S karji kar pisano je - knjigo zgodovine  
noben ohen ne zbuše mi ne polj potoki,  
ne zpišeje mozote - pročne ga, risoki -  
to knjigi dokument pitave domovine.

Vra karb, ora plara, beher pusti ora pravote  
hi je kedj je, domovina doživela,  
krepot in sednark, mri, hi je je kdaj imela  
beher prebite fuge ora in ora pshota.

To greb zgodovina popisuje  
in člene časovne verige knje,  
da pozni in podori bodo brali  
haj prejšnje so domovini dolgovali  
in kolikor dolgo so mu plačali.

4. prizor

Čas, Janj in Neboklic.



Janez in Neboklic (od doma zdej.)

Neboklic: Kraljev bodi rečeni bog in slarjenu naj bo nebr! Sedaj smo protodeni, sedaj smo punti.

Janez: Zakraljev bodi, pravim tudi jaz. Tembolj zehraljev pas zeb, her nam je del protodoro so zastroj, lu nam jo je podaril, ne da bi imeli kaj zaslug za to. Kaspišur: Bojrdi smo se proti produrim hratom za moč za slar in za karb vojih gospodajer in kronikor. Sedaj pa, bekar zeb jabolke z nebe nam padla je protoda v roke.

Neboklic: Ne govoris me par pedrogi jinbo moj. Ki parni smo se mnogo bojrdi za protodo. Po vedeti smo vi me glas, da močemo rec poborati in da zahteramo protodo za se in in za ne podore.

Janez: To bil je parno hlic, samo beseda.

Neboklic: Beseda, da - ij narode, in zvesta ij nacela



15  
onega, ki je šepel na križu za ~~pravico~~ pravico  
in pravico vrh.

Janey: (z ironijo) Resnična, da! Saj ste jo smateli,  
prebno si in kroja kovačije za resnično,  
doležnik, kakor bila je izgorajena.

Netohlic: Sedaj je že, kakor je božja volja. A v  
nem, ničam ti, nisem rekel, da je tako.  
Radujem se, in hvala bogu, kakor sem  
dejel, hvala njemu večni pravici ~~in~~  
~~pati~~, da nam je izpolnil željo! — Izpolnil  
je ji, ker je plisal nis hlic, in gub bi bil,  
če bi kritikovali nerhnično njegovo  
mudrost, ki je nepravilna in nepravilna.  
Gjave — ako nam vedno do piceci ne patre  
je tako, kakor pravimo.

Janey: In kako misliš?

Netohlic: Ne mislim slabo! Prevelika protodoljub  
sem.

Janey: Ti? Ti protodoljub!



16.

Neboklic: Gledaj me. Sedaj me bodete sãle ppr-  
gneli. Sedaj je volode, darsi ñe me popr-  
na, a. pender je. Pognãs li zgodovinar  
Kriota?

Janey: Tako.

Neboklic: Èe jo pognãs, potem povej, zebaj ji  
bãdelke pusti umrl na hiãgu?

Janey: Da nas odrãsi!

Neboklic: Res je tudi to! A kaj je bil prrod  
~~stãtã~~ sloveskega stãlãca.

Janey: Ker je zastopal proni prcl in prãdãgal  
ponico.

Neboklic: Se vãc, ñe vãc! Ker je gãlel enãkost  
ozem in proni prãtãc. - In vidis, tege  
ni ñe tej nãsi prãdãni Tanyanovini.  
Porãur tebe Janey, goprãur nãs, to hudo  
zãdãne!

Janey: Kune?

Neboklic: Da tibe!



Janey: Ne vem kako.

Neboblic: Ker nisi probadel, ker si podložan. Zaprden si nicer svojega dela in drugihne svoje, a vse vlada zopet dungi hreb in to je - Husan, ki te homoj u pozna in zanibarav fistr sero, ki mas dovedla je do klica ki bogu, ki njemu, Kristu, ki je umel ze probdat in ze prechrot naredit na Krstu. - (Lez pome umesti)

Janey: Endur gornis prijatelj!

Neboblic: Lahaj?

Janey: Podružena je zelaj danjansovina in moja sedna vera je, da je to bižja volja, kar pravis tudi ti. No, ali je bočes pravu ti, ki nisi boje vsek pravitel na je zihnu, pred bižjem rochim klicas, pr hlechujis, zampisi zdej svetorja zaprodajju, Kristu - bogu v obvarljeni oblag, da laje? Sicer je prej veramort. Kaj mi prav?



Netohlic: Jaz bi hotel, da bi bil <sup>ti</sup> gospoder, ne pa klopca  
drugit peator. Glej odbezag hos svoj prvi  
od skupne zemlje, zavzi tusa avor  
nedollarit. Imel bi rucer manj, a  
br br troje, parno troje. -

Janez: Čemu li tr ? Pa kaj bi, tem drugel ? Zdrav  
gaje le daje sivo, nesloze mate je slabosti.  
En kaj bi z malim delom pan ? Preutro  
sem, pisibek in pa premelo grezban, da  
na njem bi dober gospoderil, si manj pa,  
da ga hranil bi, ce ga sonag nashra.

Netohlic: Pri ocem tem delu si pruzigam jaz.

Janez: Tudi pri obrambi ?

Netohlic: tujlice upot ruknje bez in ga drzi proti  
Janezu ) Pa mi nicil povestra med mordi,  
ta je nicil Gubezan. Zato pa dragi kate, vesti,  
da ne primem za arzje.

Janez: Tudi v obrambo domovine ne ?

Netohlic: Oprost mi, ne smem, ne morem !





Par kiso leš  
je tega že  
kar se dele

meneja, misli o njem na ve hiže,  
her valdo druzo fino razlega daja.  
Podlega zunan je ljubica je,  
katere sluhar hi ogibljas se,  
ter o znamenja njezorega imena.  
nelagaš ljudstvo težka le huanas  
namisto, da hi dozal ga to pitalobi  
izrabljas le to prepis ga - k gnosti.  
Fabr si tudi o svoje plume  
rojal sonastva prur seme!

Troj lesni jaz je ve - by mej -  
problestor delo kroje, fainzej! (Lzime).

Nebollic: (je polnival kende z grozo. Pri zedujih binedch  
se shere, hiij muu pede z volk.) Kdo je zornil?  
(Lokune) Nibogor mi! (Le pogleda - kriij na  
slah.) Li bil to ti? (Gleda dolgo - hiij, potem

ga potere, potem, kot da se je odlehnul.) Kaj  
bo ti gorušč, leena podobna in - moja  
zaseda! (hdiče)

5. prizor

Trpinar in Tomarad

(od druge strani)

Tomarad: Komaj smo končali strelje, a se ne, že tu  
jemo pitofke, da je vse slabo in malenkostno  
v Danjanovini.

Trpinar: Tudi jaz sem čul jelo, suske kabi ti  
in tudi hujše.

Tomarad: Danjanovina se mi zeli, kot težki  
ranjenec, ki je prišel obratiti in je pokreten  
postojke par od roči strani.

Trpinar: Par imas baste! Tako je tudi! Trpinar  
prazgapar se vedno med žoljejem in smoljo.

Tomarad: In mnogo jelo je, ki bi nam ~~par~~ jadi  
prekabeli drugo - to je smrt. Nekateri hote,  
drugi ne hote. (Režo) Kar ga ne boče!



Tajmir: Ne brate, prav gotovo ne. Na to beudo! (Pomeli<sup>rober</sup>)

Domrad: (de rober) Beudo! Če si probode nisur  
zneli pami zastujsti, tako je gnajmo svoj red,  
ker smo jo brez boje dobili, varovate in branite.

Tajmir: Tako je brate!

b. prizai

Prizaija, Crovnik in drugines.

Crovnik (prizaija od druge zedij drugine) Vidite brate in  
ustre! Enkost za me in v raketem ogrom. V ogrom  
paric, v ogrom italiscia in v ogrom prerojavanja. Zaky  
bi moreta biti rose gospodavice, gospodavice nad  
rami, zaky me v parvalah, dekle in stujalnice  
te zemlje, bi je last nek. Zaky bi bila me ta  
zemlja njmes? Razdeliti jo in mehemu svoj hos.  
In potem dijane brate! Hm, kaj je to? V  
mujih rocki nic! Lamo pistem nadrocolanje  
je lopitelu na cui in sugeritra in izmoggavanja  
nizjege me drugi strani. Izussiti je kuba me  
dijare, pritariti me glavu me, potem to red! —





23.  
Tanjavore!

8. puzje

Ud rojnih stvari prihajajo člani družine brdi Embren in  
Nekobli, da od leve spredaj in ostanejo v ozjedlu na  
levi. Javez in Tomislav od desne zdelj, pisdete v  
vipedje. Zadnje pisdete Tanjauke in Dorau.  
Cas ee prihaje v ozjedju, Potem Turian.)

Tanjauke (stoji na vodi, poleg nje Dorau, drugi so raz-  
visani na obeh straneh.)

Starje sotrde smo završili!

Zdaj gredo brdi usodi,  
hi nas varje, hi nas vodi,  
da bi svet ne zaprili  
v gnoti v gubni in jabolci.

Prisepimo mi na boje: (Droque le puzje voh.) #

Da megnama nam nestoga  
hrče bti in oteti,

le gubezu hraljretti

inva vedno su med nami

in na delo naj nas, drame!  
Dang ze druzega na delo,  
da ~~na~~ <sup>bo</sup> ~~delo~~ <sup>bojimo</sup> vselj imelo.

Polem le to drugina rucna  
in domovina ~~na~~ kajna - rucna! (Bocci roki  
& ni druzi ze rju.) A hje je Dusan?

Zvezda: Gji zopolil oganj na jutenisku, svetloba pada  
v zgodje in svetlinje Dusane ki stoji na  
premiernu, napravljen v popolni bojini operi  
sobnega vojaka.)

Danzanba: (zopledi: Dusane) Dusan, sinko!

Dusan: Sporoj mirno majha drage!  
Cuvam meje to in dan!

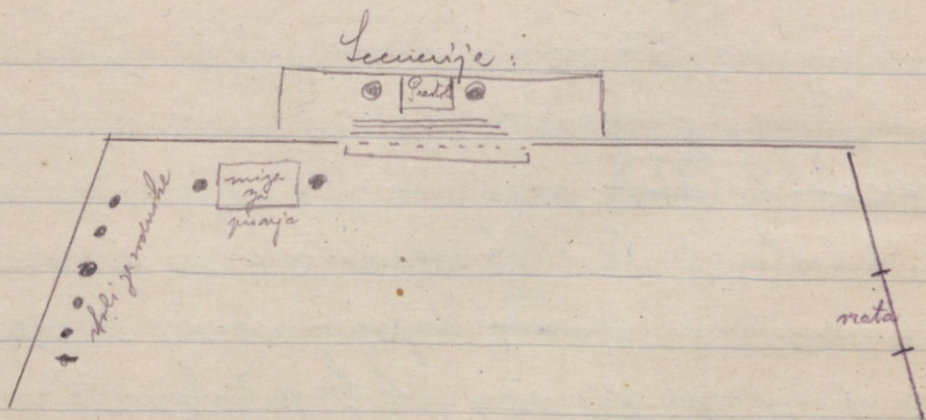
Danzanba in Doran (goblebrasta pred juteniska  
godba zaigra "Boje parole".

Laster.

2/11.19  
1/2.10.20.20.



✂



✂

Trarava, ne preselika, do dnu meta, jeste prijedele v  
 njem vysem prostor, na njem prestol, na rabi shani mal  
 skleky z gmiry

## II. Težavnje

✱

1 prizor

(Gledba podobna karolu. Kedar je nekaj časa prazen, potem se odprejo vrata na desni. V dnevno pisarnarstvo dostopajo, stoeno pet sodnikov, za njimi dva pivarja, ob koncu dva slugaburke. Sodniki sedijo na svoje stole na levi, pivarje k mli mizici. Slugaburka potaneeta pri durih. Gledka ustihne.)

I. sodnik: Kadar izgum svoj ~~svet~~ svoj težavnje prael, da vender že enkrat razdelimor zemlja sv manje nos noro na pratu, in pomirimo vse hi so razburjeni.

II. sodnik: In vicer s tem, da vslijo ~~svet~~ narodi parni potrdimor, hem hricej pripadeti.

III. sodnik: Ter da bo zarledelo blagotanje med njimi, hi bo tudi nam vsem v hrisit.

IV. sodnik: In, da bo <sup>naša</sup> odbricena terra iresdentia, hi zdelimje pr sodbi.

V. sodnik: V imenu pravice - začnimo!



#

Melodram:

(Med tem, ho govorila čas in Pravič, liha, težka groba.)

(Sodniki pri miži ~~ni~~ ni pisarji sede med tem nepremičur,  
službeniki sovotčev pri vrstih. Vse, kakor živa slika.)

2. prijam

(Par. lekter gošče. Zastav v prizidku se razgane. Na  
vzriscnem postolcu, h kateremu vodi par stopnic, sedi  
na zlatem stolu Pravica v beli halji z zlatim ob-  
ročjem na glavi. V rokah drži velike knjige. Na  
njuni levi je govij z velikim mečem, na desni drugi  
govij z tehtnico. Na stopnicah sedi Čas, ki ima raz-  
grujen na hrbtuš preganec, in piše nanj.)

Čas: Pišete, pišete <sup>ne</sup> zgodbe bisočleže že  
zgodbe žalostne in pe očele,  
ki puzlele so oreta dijela,  
Blagostor vodite in govje.  
Tanes svet pišeneu proglaje novot,  
novi akt o volbi in parici  
o kufjenju novi akt, resnici,  
o poblepu dohument, karicci,  
ki se vedno mladoga svetot.

Pravica: Kri je tekla v potokih,  
čimilo milijon življenj,





I sodnik: Jaz ne!

II sodnik: Jaz ne!

III sodnik: Jaz ne!

IV sodnik: Jaz ne!

V sodnik: En tudi jaz nihče ne.

I. sodnik Ne bomo se prepicali,  
 kider je krv vojake,  
 zaboj bi to studineli,  
 kar vlak je dober se:  
 Se svet delil je v dela dva,  
 dva dela močna, velika.  
 Del prvi topost.  
~~na prvi strani~~ je Roman,  
 a drugi del bil je German.  
 Papir, kder vaku ~~na~~ bo gupod,  
 je vojake to je del good.  
 Pravične strani se dobej  
 je naša zmaga in praz  
 sovražnika, ki se zamanj  
 zaganzal s nos je - kmit German.



Za nas je vsjaka zdej kaucana!

Pravica: Zakej pozabil si Slovana?

I sodnik: (zmaje z glav) Slovau?

II sodnik: (parnotekr) Slovau?

III sodnik: (parnotekr) Slovau?

IV sodnik: (hekr bi se nečem spomnil, rajur) Slovau!

V sodnik: (krat prvi parnotekr) Zakej naj bo imenovau?

IV sodnik: Povedal sem vam dostobrati:  
Slovana ne prezeti!

Upričevati ga treba je  
in v pridenc' imeti.

~~Taka je pima tvoj gaj pihalni -~~  
~~da pima tu gaj?~~

Licer je sem jaz spleh je to:

Enekoprareu vsek naj bo.

Potem bo mir na sveti.

Junjismeniki: Enekoprareu vsek naj bo,  
potem bo mir na sveti!

Čas: (boje na sodnihe) Da petri ga otravili,

ni možno mi rejeti.

I. sodnik: Zato mi tukaj gledali se,  
da hucei to prezir,  
podlega tedno otrvarimo  
ke ovcotice, kajnece minir. (Pisarja)

Povej kdo kaj na nisti je  
Zdej je Samjanovina.

Pisar:

II. sodnik: Katera zemlja je ji ta?  
Ni vika je iz spomina.

Sodnik:

Poglejmo mi, pogledajmo mi,  
kje zemlja male ta leži. (Vi gledajo na velike  
zemljevid, I. sodnik niti globus ni isče tam.)

Čas:

Poglejte le, pogledajte le  
mi dober se prepričajte,  
da zemlja to neznatna mi, -  
njem svet preliče tudi kri  
za vas je v zgodnji terti. -  
Lunjal se bodo terti,  
hi mir bi naj pomenila



in merode. gjeđđimila  
na ty podlogi behn ri  
si mislite to stvar!  
Štim pričuvati ni  
na ta našim nikder.

I. odluka: Imam jo je, imam jo je  
to gnuje malo kraj vode.

III. odluka: A to Danjauovina ni,  
čepar hot tebe zdatj stori,  
~~Če ne puzna je - Gje je šmenta~~  
čepar ne biva tam naš vol,  
hupčiji dela roudet bod. (Na pram dngjiv.)  
Če ne puzna je - Gje je šmenta -  
Da to je terra irredenta,  
hi dela rsemin softu čart  
in moja je pravica lart. (Speh glada + gnujevid.)

Pravica: Pravica ni!  
In le moči  
se hoš imel zehraliti,

če jo dobiš  
in obdijš.

Čas:

ker nje ljudje bi zneli ti  
jo z mičem ~~saraboto~~ grik izbrzati.

II. sodnik:

egzaminiraj vas:

Člato je čas!

Zdej! Za pr metrdeli steri,  
na delo <sup>ni pe</sup> ~~zdej~~ le strari.

III. sodnik:  
IV. sodnik:

Pušla je na visoki pek  
sem le nam neha gova  
in pravi rotopa tukaj sem,  
da pojamiš podes.

Ker njena, pravi zamlja ta  
je, ki jo predste,  
zato nam pomagala bi,  
da ne zablodite.

I. sodnik:

hi, da bi zablodili?

II. sodnik:

hi, da bi se zmotili?

III. sodnik:

ko gola nes pravica je!



V. rednik: In o novo prebu reno ose!

IV. rednik: Parica novo ni tudi njej,  
Kaj pade ni proe!

III. rednik: Kaj bi hotela praviti,  
ko je par nič ne ve.

Laj nam, gospodje, jaz posnem,  
le ker oprijete ne jaz vem!

II. rednik: Ko hišo zida gospodar,  
mu starbenik pravi besedo.

In mi ji hišo zidamo  
o parico in ~~je~~ z redno.

Prinesajmo tem drema se  
preprosto nje izjav  
in jamšim nam, da zgradimo  
ji hišo bedno, zdravo,  
da v njej svetel bo krajni misel  
in star ljudsko pravo.

I. rednik: Fyglede, kot bi u je bali,  
če res bi jo izpisovali.

III. vprašanje: Tako je čislani gospod!  
Ker zaprosite jo od bod!

II. vprašanje: Ne vem se nihedar tebeja:  
Poslušali, da sebeja  
bi, hi bi nam govoril,  
hi nihedar ni za nas profita  
najmanjšega se strnil

I. vprašanje: (iše go globum) + kje je reudar zemlja ta?  
Na morju je dobiti,  
heko pa potem mogoel bou  
o njej hej odločisti.

IV. vprašanje: (udari ob mizo, heja ucista pisarja, hi se pu-  
stivista ni plovista k rislu.)  
Zdaj spiasam vas je li to pret,  
je to pravilna sodba?

Čas: o hteci o poznih letih se  
to govorila zgodbe.

IV. vprašanje: Smo li zato se zbrali tu,  
da mala hi plemena



zetrnali, nehladeli  
 neznozne jim bremena,  
 Le zbrali smo pravici a carti,  
 ne malim narodom a prostost.

To redite, nico pa grev  
 ni ram, dooz takij zeprem,  
 sho pi vas ne vlada vest,  
 ho vlada pi meni pest. (Koje na meti)  
 Zakteram, da se jo zablisi. (Pisargu!)  
 Otkorici to, zepisi!

I. sodnik: Naj ho!

II. sodnik: Naj ho!

III. sodnik: No, naj pe ho!

I. sodnik: Jez pravim - no -  
 ho ze kako!

3. prizor

(Par taktor gozbe. Slujabnik odpu mata, shje  
katera pisde Danjanka a dolgi, emi helji, a  
emim pejolonom na glari.)

4 (Tanjanki)



Čas: Sodite jo in hudi obsodite  
 se u pravote in zavrčevanju ne bojite.  
 Kaho ji hvaste ne pramite,  
 razpisane domore namentite  
 in mitre ji snove obudite,  
 behi ji deli bote gadarčevje  
 za tugo vro, za vse kopljineje! ?

I. sodnik: Kmo pišali, da pišala si —  
 Tvoj kaj hočis ?

Damjanica: (vstani glas in zahtei)

I. sodnik: Povej behoj, nam u mudi — !  
 Zahaj za jočis ?

Damjanica: (u vprama visoko, govori puzgofjivo in tetro)  
 Zahaj u jočemu vprašate!  
 Vprašajte rebe sami  
 in sabli boste vprah behoj. —,  
 liji paj tu med rami. —  
 Nekvč sem bile protodna  
 potem sem bile pužna.

Kimalo pobitor dolgo je,  
 minula puznost lujna.  
 In pekli so, da probedna  
 porcem enekognarna  
 pustala bodem z rami med,  
 pred sekem vsem veljavna.  
 Zdruzile, da druzins bom  
 me hcare in sinore,  
 ki pobovali sujem so,  
 jim zidati gradove.  
 Zdruzile, da gradoc bom,  
 zdruzile bom domore,  
 o domorje svoje zdruzile  
 junahe bom grobove.  
 Tako, da deca moja bo  
 imela domovino  
 sigurno in pa pivsto vso  
 svojo Samjanovino.  
 Ta niti enega obrok,



ki so po krvi moji  
 proglašala nikdar ne bom  
 o Lanyanovini praji. —  
 Sedaj po dolgi grozi tej  
 me boste že sodili,  
 če deli boste splot mi kaj  
 mi splot kaj dodelili,  
 če vedna sem, da <sup>o obci</sup> ~~sem splot~~ hdo  
 u žame, avo, zmeri  
 ni, se u splota, da ta stvar  
 na dnevi red se deni.  
 Pislá sem sem, da ravu govem  
 zhtere svoje jasno,  
 nabo odredbo čuti sem  
<sup>pa</sup>  
~~in~~ kajno, ne zócamo!  
 Zalteram tu zoluzster ne  
 pabrane zunge moje  
 o elofu evu in ~~in~~ <sup>in</sup> ~~in~~ potem  
 ne hčérke, sine svoje,

da mi ti enega obrok  
hi po po krvi moje  
pogrešale ni hoda ne bava  
o Fanyarovini proji.

Qujens moja in zmlj,  
de muste mi, hričens  
me proje jaz zetteram le,  
saj kuyega nič nočens.

IV. stavek: Dobila bi me ker ti gre!

III. stavek: Tode o predor škoda me!

Najprej bomo mi med se  
si vojni plen delili,  
potem, kar bo utalo namo,  
med male razdelili.

Ker gmaga je velike strah,  
hi puno jo mi (z sinovi gesto) dosegli,  
če mi ne bili gmagati  
tudi' mali bi podlegli.

Lina pa ti - jez te ne sem



kaj še od nas zahtevaš,  
 kako da tebe pram prišle,  
 da krakho nam ocleravš.  
 Taj dve letim tistih je,  
 hi praviš, da so troje  
 se bito kraker proti namu  
 je v neki jiji troje.  
 Jez tebe, hebu si zdej tu  
 spleto bude ne poznava  
~~in tebe ne mi ne zahter~~  
 zato zahter, hi praviš jih  
 mihebur ne priznavu.

Daujanke. Jez mislim, da priznave troje  
 edino ne bo odločilo,  
 naj get vas je v odločanju temu  
 hi hanceno bo odločilo prajsvodilo.  
 Tu še je še pravice hej  
 bo odločilo za me.  
 še so pa ubili tudi njo

potem pa naj se mi se tr,  
 hec je utalo z vojake mi  
 obroke moje, mojo hri  
 ubije —  
~~z plavim~~ ~~z~~ vane!

II. prednik (Plegmetim. Prigim sodnikom) To boči gura nam razprava,

če je mogoče, des dijara,  
 hi veterino ji, bo imela

Solihar sile ~~sila~~ ~~ballo~~, da žorde  
 lahko to a prijo ~~ballo~~ ~~sama~~ ~~rebe~~  
 in strojje — ~~phile~~ ~~ose~~ ~~poprete~~,  
~~se~~ ~~imela~~ ~~dirh~~ <sup>si</sup> ~~kapitela~~,

de nam posteno bo plaicla  
 dobarljene ji suovine.  
 To se tako ji lepe dne  
 denami vni ne pose  
 ni res hredit izgene.

I. sodnik: Ker mi ni quano, hej, kako  
 zato gospozi, naj tako  
 vitane, hekon ste sklenili.



Lehaj bi zdaj haj pemuili.  
 Haj nam ve mrayba dobre volje,  
 da resili bi ker nebolje,  
 hvelfive, rajue vre stari,  
 ker jih pred nami tu lezi.  
 Tischoo pmo studerani,  
 znamen infurisirani.

- 2) Pazarstva nasa o veki daji.
- 1) Ker proti nam prizira ni

I. sodnik: (Danyanka:) *ve gmojue gireti dijarr,*  
*ij sebe ij lastne moci ?*

Danyanka: *ce hoicem imeti jo gmojue, redi,*  
*da to me quas malo stebi.*  
*Zivelo o nji daki je bujess*  
*ni pulvito svoje misnje,*  
*zalledi navito o bujess, (pobaje na III sodniku)*  
*ker pni tam lastno pore.*  
*Le daruo pogreuti muel*  
*njigor bi izbrani sod. —*

Poletí pri meni je slujol  
 de bil je pozimi gospod.  
 Samostal tek tujar po hodi  
 domá živel zdej domačin.  
 Ta zemlja je reka je moja  
 in mi je br. vjival jo sin.

III. sodnik: Penjte mi, dar, ona laže,  
 če res je oca, naj pa dokaze.

Danyanka: Finam na razprago piče,  
 hi se jih nek čas lahko bliče.

I. sodnik: Kje?

Danyanka: (pobeži na mato) Tam!

4. prizor.

(Par hektar gošče. Slujabnika odpušta mato, hi odavno  
 odpušta.)

Danyanka: Da nimam dici kumha dat,  
 spričuje Bačka in Banat

Bačka in Banat: (prideta, nek o susponu pšenice.)

Danyanka: Pšerči rodi se naše polje!



# Danjanika: En heder kojne je dufjone  
ter galochua in pa polite  
pazreuti je kienha moja,

Vinska bita: (pisla.)

Danjanika: verela, vedra vinska bita.

44

Koline naše in plavine!  
prepolne žlehtne so žrnine.  
Na vzhnem jugu pose olje!

Alka: (notopi.)

Sanyanka: Za sladilo, po jedi  
gadati imamo soli.

Sol: (notopi) †

~~Sanyanka~~ (rodnik) Ledej po upam, da povsem,  
vam dasti dohazala sem,  
da stradat ne bo moj obok,  
če ne bo dijel križem rok.

II. rodnik: To je, to je,  
a rendar, heje  
imaš hej surovine  
rodnine in kovine?

Sanyanka: (pohaji na meta.) Tam!

(Pridejo šetje: Sines, Purnog, Feljo, Zironche in žveplo.)

Sines: Sem sines!

Purnog: Purnog!



Zelezo:

En železo.

Zrepla: Sem žrepla.

Zirnebr:

En žiro' mebr.

Trinec, Pevoz, Zelezo,

Zrepla, Zirnebr.

(+ + + + +)

A bratcer drugih ji se amoga,  
hi shirajo se pod žemljo.

Darujaamba: (rednikom)

Se eno je naj negotovi,  
po čemer me mite opasali.  
To sinu po mihi gozdovi,  
hi brane so mi je zemlje  
ni primum kuhaj med rami (proučur)  
se redno poglavci mite.

I rednik:

<sup>do</sup> Zarbrerelo nam bo to,  
kar ima in natura.

III rednik:

A ho gospodje zneli hi,  
hje njena je kultura!  
Dorim, <sup>rown</sup> ho barbari so  
so miso ric ljudje,  
le malo manj, da ~~se~~ ~~se~~ med celij  
ta rod se ne pojce!

46.

Lajne poznajo kiparstva  
nobene slikarije  
jim gledališče tuje je,  
kaj ni pa domišljije.  
En petje jim je ipavsko ras  
kud' glasbe ne poznajo,  
o plesu niti govoras,  
kaj dirja se imajo.

Kaj bi potem govoril se  
o pravu, bar kulturi  
o merilo služi ga vsa svet,  
to je literaturi!

Teje pri njih oplot hile ni,  
kajni nihole ne bode.

Zato zloj prav poudoste,  
se vredni so potrdite.

(Ved delci se čuje ubranu, lepo pesje hake narodne pesmi. Tu  
poznano proučisajo. Šlo je ufinirilo peje.)

I. vodnik: Kaj je bilo to?



II rodnik: Kaj je bilo?

II rodnik: Res, kaj je bilo to?

V rodnik: (gleda z odprtimi usti.)

Danjanke: To je preprosti narod moj,  
hi perca in dobre volji  
med tem ko je rick danji hulk  
poti je tam na polji.

Podnik: (razum III.) (Zaendeno!) Aaaaa!

Danjanke: V dohoz barbarstva ~~hica~~ ~~hite~~ nasige,  
~~pa~~ vam stojem se uslugo:  
Podcalajte ta dokument  
ni čujte perem drugo!

(Par takor godke. Hoji mate pride Perem)

|| Solo - perem - Ad libitum ||

Podnik: (razum III.) (Začlj zindeno) Aaaaa!

Danjanke: Sedaj dohoz o ~~pa~~ perem se (gleda hdo II rodnika)  
ker pro je kulturi,  
mislo za njo daje perem,  
ko je literaturi

Peplunski dan

Pešnik (vrtopi in deklamirna jezgričica "lilji")

Lanyankas: Tabo, li bočete se vici?

Pokuna um porcljens.  
 Lamo buds živite,  
 rana tiče priš pripeljens.  
 Pripeljans rane se likerjens,  
 pripeljans rane likerjens  
 rane se glumcor  
 pripeljans igričica roj,  
 umetnikcor žetajens, (povideus.)  
~~pešnik~~  
~~pešnik~~  
~~hi z zemlje angjepele~~  
 Cerhutor abo in pa balet,  
 ore leho rane pripeljans  
 ni mariboj se dnyege  
 gupodje par z ocljens.

Škol: (v telovadni obliki stopi kolo skozi meta.)

Školni hi: A, kdo je to? A kdo je to?

Lanyankas: Pogledjte ga od blizu!





Lomaji bili so, ki pmo jim poborali!  
 Prijateljji <sup>pa r</sup> (vili so ino zapustili!  
 Fina Lur zemlja niso preje ~~pa~~ <sup>sami</sup> varovali,  
 je komo tudi in v naprej sami branili.

I. orednik: Kako?

Lusian (stoji v tam stoji metu v polni opari utohge vojake, kot  
 v prvem dejanju.) Tako! (Stisni Daranu pokr.)  
 (Par tablor godbi.)

I. orednik: Zaslisanje je zloaj koncano,  
 ni volja ji gotova je. (Vzame velike papir.)

(Danjanki) Pogledaj lahko, hje speljane  
 dijare boje so meje. (Priznaji ke Danjanki in ji  
v hje papir.)

Danjanka (dolgo gleda, napeta paga.)

(Duje se govori, oder popolnoma ztemni, samo Pravice  
je omeljana od svetle in Danjankin ohozost zelene  
luci.)

Danjanka: (pozitje papir, prjeu glas se čuje, belom iz del-  
 jare. Guje, guje. O, pol milijona meje, le oboka



vi da mu da knjige

je izgubljenih.

Pravica: Resi jih!

Damjanika: Kakor? (Prar hvelke godta.)

Pravica (Prigme zavrjajo meč iz roke, ostane s presobla pade po obzračnem doli.)

Čas: (je ostal s stopnic.)

(bedu zajari v sedci, predloži.)

Pravica (stopi k Damjaniki in ji pomeči meč) Glej tako!

Damjanika (se bere po vsem telenu) Ne, ne morem!

Lokol (vzame Pravici meč iz roke.) Jaz bom, majka!

Pravica: (se oklene, gu po obzračnem gori sede na presobla, zastonj pred presoblo se zagrne.)

Damjanika: Ne - ne morem! - - In tudi - ti ne - meči!

Lokol: Ne morem? - - (prigunjav) Ne morem! (Časoli meč v tla.)

Damjanika (je stala, kakor kipa) O moje mleko, moja hči!

Kje si? Kje si? (Čezgodi.)

Čas in Lokol (priskobita Damjaniki na pomoč in ji drigata.)

Čas: (pristopi) Damjanika! Damjanika!



Lusau: kajka, glaj, jaz sem tu!

Lohol: In tudi jaz!

Lastov.

6. 11. 19



III. Tajanje.

Prud ugi blag,  
kavski slivje, Na dnu mi mela pibiska bogata, hucena mo.  
Kuzje sarni. halo pruden se lozine zaiter. Puici muzje aduzjansko -  
1. prizer.

(Veden je prazen ves cas, ki se poje perem Puici, huceni muzje aduzjansko -  
Perem se sanje, kot iz globočne muzje. Na je peni koncane, pucle vol  
bere spredaj s obliki, heker v 5. sljanzju)

Danzjankes (postoji mehej cases): Kje sem? Kje sem, ni kam me gone  
Skoz tiko, tajno, truhko no?  
In kdo je, ki me tira selje?  
Kdo zagometne ta je mo?

Las (neviden) Gubezem je do decu proje,  
Guba, do podne je zemlje!

Danjanke . Zares, do dece izguljene!  
 Guje mi, materi, guje!  
 O hje ste, hje ste, dica moja?  
 Hlitate \* <sup>majki</sup> ~~hlitate~~ na me,  
 mi gacelite groze pane,  
 hi mi prete, da ga umore. (Le skloni te ston)

Ti zemlja ti, zahaj bejia,  
 pod mojim irogama  
 moj rod te <sup>je</sup> ~~podstovao~~  
 z guljarimi rokami.  
 Sedaj nes me poznaj me rec,  
 je drugo ti gospod!  
 Sedaj mi nupa boste obadna:  
 Ti zemlja in moj rod.

(Iz ribiške bajte se čuje petje glatkega modrega glasnjave Veličje,  
Danjanke ~~pre~~ u javnem in podridem.)

Veličje: (pre - bajte) Teško li je umrieti, kad si grad svoj dogradio<sup>1)</sup>  
 Izjadar siću svoj i ko grana procvitao.  
 A još teže poborati na prodjenj grudi svoj

1) K. Nazor: Veličje



Agudo motorunska!

Danyanka: (hoje zetje vstihnilo.) Kaj je to? Znan glas!

(Potje se puzovi, Danyanka sloji bliže k bojni in zopet. počusa.) -- A joi teje vobratu na prodjnoj gunci sooji!

Kdo je neučinij, hi potuje na prodjnoj gunci sooji? Kdo?

(u zarode.) Hoj vod, mijsim! (Tuba na skiro bojte.)

Hej! Kdo si? Kdo si?

Veli foje: (v bojni.) ~~... ..~~ Te zemlje sim sem - velikav  
ter Veli foje sem nazvan.

Danyanka: kj puzim sinko, odpr mi!

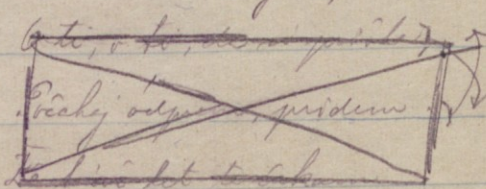
Veli foje: Ne spušćam tujih sem ljudu

Danyanka: Saj nisam tuja, mati sem!

Veli foje: Dabro, ali čegare?

Danyanka: Sem majhe sojeje podu,  
sem mati bojeje prava.

Veli foje:



O, majhe ti, je hirc let  
sem ziskoval go tebi.

Pisla si, da me pisis zlej  
in zpušć me k sebi!

Le greus je greus,  
teferj od greus!

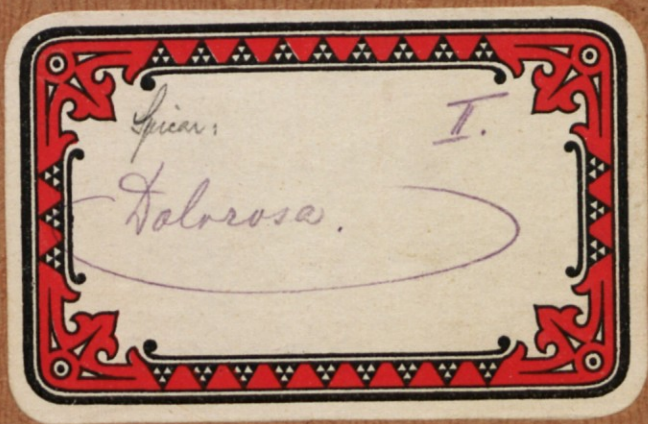
Danyauha: (zau)

O bog, o bog, kako težko,  
kako hudo je meni,  
krot bito je le mi,  
hi or je sine hižali,  
jumeški, sieti ženi.  
A sine njeu ocl je aboji must  
k žindjenju in vstajenju  
~~se~~ my kod pa <sup>na</sup> <sup>na</sup> recim moj  
zapisan bo kopljenju.  
Najbolje del mojsh abok,  
~~mi je katorec vjela~~  
heu sem jsh vjela omela,  
najrednejse, najjasnejse  
mi je huišice vjela.  
Enhet obiscim jsh se zelaj,  
da ogreum slovo!  
O bog, o bog, kako mi je (johaje.)









Specimen

I.

Dolorosa.



56 pint.  
of

10 73

Tajke, hudo - hudo!

Veli gozje (pisile iz bajte) O, da vendar pisles pi  
glata glata majke,  
mislil sem, da ti optoh ni,  
pamet ~~ni~~ To, da je le bajke:  
Rekli so, da ni nihje,  
ljubis nas nivoenr,  
pisles le namu gotovo pe

Danjanke (bhe, otjine) Pisile sem "O, o!"

Veli gozje: Letli me klopico, da ti porcum  
zgodbo, desetih stulecja (Letli me klop.)  
zgodbo o potatou, o muznji - o ocum,  
nareza ouga poretja. (Danjanke red.)  
Pole prav rabi mi, delati bujev,  
zumljo ralfati nam, sehati ho,  
marta gradisti nam, ledje olacitli.  
ku pe dirjal je med namu, ho bes.  
Tzdi znaki omu se, shudi se potatou  
Grad svoj zgoditli nar, nahu gori



Zemlja smo delali zavi, za svoje.

V gospoju hitela so naše roke.

Bili smo mišni, ko delali je se  
kudili zve smo in je svoj pod.

Bili se danes bi lahko potrudili  
ko bi ne bilo nevernih zablod.

Bili smo sedmi mesecini, jehlemi,  
nile in bibe, bi nas ugovoti.

Danes bi bili se nepremagljivi,  
da se med pato ni pluzele hri.

(Polno imeli smo klere jivine  
v zemlji pa čural nam zuroj je gletu.

Asda nam služila je je gospoda,  
ko smo dejeli gletu ji je to.

Tri, ko pomagor je bilo nad nami,  
niso zainogfi, da nas pogube, -

Pisik med nas je proklicator - mesloze,  
nas ogpisiro in ogel nam re.

Delamo huje zdej, kot bilo beba,

Prijji na gradu tam v hru gore'  
koda dolički vel teje dele

« žepi govorodov si naših lete.

Mi pa smo ~~sejmi~~ in komaj živimo,

med tem, ko govorodje u naši maste.

Tih, puziguro kptjanje delimo

shupno puzasamo svoje goje'!

Danyanka: Shupno puzasate svoje goje'! — — (Ga gpede.)

Solze v očeh pa ne vidim nobene!

Krišku v deljaro pogledi stane!

Veli Jože: Solze? Zahoj pa? Če <sup>še</sup> miso bile,

« durskih najhujših, zahoj pa redaj? —

~~ga~~ - Gledaj tam delič na plogjuncem obzupju  
ramo nad mizjem ~~svetloba~~, moloci sijaj.

Viš li kaj to je? Svoboda prihaja, (Titane.)

zlate svobode, iz mnogo sto let, (Kejje voh krišku)

goje prostosti na nebu nam vstopa!

Če da te vidim, občutim te spet. (Stoji in stane)

(Bez besed v deljaro, tako, da ne čuje Danyanke, ki goni.)



Kanjanika: <sup>Peris,</sup> ~~Peris,~~ us <sup>od</sup> ~~pisla~~ <sup>delic</sup> tam <sup>zajo!</sup> ~~zajo!~~  
 Ves li, da ona ne roteja za te,  
 Za te se more reize skovane,  
 more reize, hrave, tižke!

Veli žoje: (se obrne k Kanjaniki) Vedel sem, majka da boš pishtela,  
 kadar bo pishtela, kadar bo plav!  
 Zolga mi bilo te, zdej pa pisla si!  
Pisna reznica postal je mog sau!

Luce mi <sup>biže</sup> ~~pisla~~ od redarbi dirje!  
Skurgo sto let sem je čahal me te!  
 Vedel sem dobro, prinesel pishtod.  
 Zdej no učenice moje zaje. (Pollehu qued up)  
hejha, o majka, keho sem te ljubil,  
zuel sem za broje veliko ljubar,  
 o me od tebe je regala k meni,  
pisla od tebe je si si deljar.  
 Zdej pa si hudoj qui meni, o majka,  
zeli se mi, hehho, da spet sem  
~~zdej pa postal sem spet, hehho ahehho~~  
vareu sem, hehho bi lijal se o zibki

opedel brezskrbno bje - svet hi široka.  
 Posim te majke, otane pri meni,  
 ojne zepusti usholi me se.  
 rda j'vile jivel bon, ho bon pri tebi.  
 Vc je to game, kot obisoc se,

Danyanka: Linke, glij, otane! Poruisaj me zdej. (prijzi otane.)  
 Loma ljulezen priguale  
 sembej me ke tebi je, o ljubljenci keraj! -  
 Tuhej me bodem vitale.  
 Na brin, her unman,  
 Lira me sila,  
 z zanjke, hi secur  
 biler mi mile.  
 Priole jim sembej le  
 same ge to,  
 „zdrav“, da pcam ti,  
 njamev sloo.

Veli gje: (zamisljen) „Zdrav, da pcam mi, njmev sloo“  
 Pender keko, o majke, keko?



Danyanka: To, kar je medu na obzvoju  
 ki ni gaje protode moj sinbr  
 to je kri!

Kri hi plava tam ne temnem smoju,  
 tu surri  
 u rali  
 rem k nam.

Ta zemlja mora jo se piti,  
 ako hoce se osvoboditi.

Ta del z domovino ne bo zoluzen  
 mura dalje se ovati bujen sujen!

Veli Gope: Guje, guje! (Se zgrudi na klop.)

Danyanka: Vidis pisla rem samo ze to,  
 njemem des od vas slov,  
 tebi in vem ljubim svojim  
 slisnem združimat roko.

Perdite, oj pridite, sinovi, hčerke moje,  
 njda bom od vas slov, od ljube zemlje poje.  
 (Par tehor suje grobce.)

2. prizor.

Oljka in Tata (prideta a svetlem sijaju od dneve)

Oljka: Mojka, hlicala si nas!

Tata: Prišli ste, kaj hočete?

Danjanke: Zdravo ljubi kćerki moji!  
Prišla te imam sem po slovo.

Prišla, da raj blegodlovim (obe poklekne)

z željo: Toho, naj imam vedno bo.

Posrte o tej gubi zemlji,

plod naš ržival bo moj sin

Vedre ruginje, zemlje ruginje!

Lujem sin moj in bopim!

Z bogam zdej obice moji

z bogam mili boje moji! (obkupa)

blagor zemlje <sup>le</sup> gnojil jo

hvel bog, in gnojil bo gnoj! (velode)

3. prizor.

Prerun. Oljka in Tata sta vsteli in gledala bojar  
je Danjanke. Čuje se zvenket rezig. Neod



marjam zarije petogledna. sarojika grezde.)

Veli Jože: Suzni, suzni, rečni, suzni!

Lantu!

Spremenka.

Lajposretsko polje. Sedi odra kamniti prestol, <sup>prezupje kamniti blag</sup>  
Lozduata noč.

1. prizor.

(Vidu je prazen: bel delic se čuje nerodna pesem:

„Nmar čiez njaro - - - . Med pesniji je poble od lex  
spudj; behar v zelchu tega dejanja)

Danjanka obstoji in gredisa, ho je pesem kamniti.)

- - - Ther ni nič moj dragi, Gubi dom, Ni reč?

Čigara je tarej ta zemlja? Ne last, suzga nerode, hi  
jo opora - mojga sine, hčrke moje. Lahaj pojete  
obroci, da ni nič naš dom, ta stene, slarna zemlja  
nasa? (Prestol u roznelli. Ne upm sedi čas.)

Čas: Kaj išais lu Danjanka, na tem slarnem polju?

69  
Na polju zgodovine naše, dare in časti?

Danjanca: Sinoc svoje, iscan izgubljen,  
sinoc, čine svoje, svoj kri!

Čas: In tukaj? Tukaj iscan izgubljen dico?  
Je videl nisem tu je dolge dni.

A videl sem nekoga v vašem slavu,  
v vašem, v vašem blatu in v vašem slavu —  
A čas hiti!

Je petlet let od tega je,  
ker zgodnji, nisljal  
se tukaj je hrovihi kuz,  
in v vašem medeljoju svoj  
ga neved je zepričal,

vaj spomni se in zindraj se,  
de bistu, jini, Goran  
ni de njegov je Karotan!

Čas pa, kuz, je le sledar,  
hi čuvati sinu psihodar

mu zanjfo te in njegov pod



a neverd jam je nje gospod. —

To videl sem,

in pisal sem

to slavnó zgodovino,

edino delovico,

hi'aj te dobe neverd boj

je neverd je med život svoj.

Spanis hi'aj gignil vlek, steh tel,

da kamen ta rec' ne bi stal. —

Laj'boljsé mimes' pišce! — —

Danyanka, Ta kamen me je petsto let,

bol' pišce, zagorniké svet

sem k sebi vedur hlice, v

En radi me in pisi me

nevoj, nevoj nejdruh ope

u moj v neholanje čau,

da videla svet staro bnu,

da videla svet moč,

hi' neverd je <sup>mnoj</sup> ismuel je je

16.  
probođu, prout, nekro.

Ferde pogum mi zase,  
mi, da ožblemi mi pest  
sinovom, da zbudim se  
~~mi se zbudim, sinovom~~ vrt,  
ki punina svet mi pade.

Ta pelanca in puncijs,  
probdijs, zehotijs  
in v nedo čme zemlje naj  
sonca zaprdijs.

In da puncijs gade,  
ki ne danna zarkupol je  
drujino mi oglugil je,  
da ne pozna probode.

(From ocl Goye vrete se čuje, zavirahlo, obljno nigh)  
Česi nas zablode!

Ti žena, ki čarimo te,  
že na ta sužna leta.  
Zabij ni pozabili nas,  
mogočine Goye vreta!



67.  
Si našo stvar videla  
zahrlo našo žela  
si dico moji gledela,  
ho bila je reka.

O, pa zehaj punita ni,  
da nera je propala,  
da jama reke kmalu več  
ne bode kvar priznala.

Se jezika vzeli, ukrali ji  
ar geterelci henti,

pinos in cart odnenti ~~je~~ <sup>pa</sup>  
rikerji ar ji ljute. (Zomenje utohine)

In zdelaj te išcem - staro pravo!

Si boga ie vidim staro staro ?

(Bela uspeševica godba!)

Cas (med tem, ki igra godba.)

Če videti je hoci - budi. (Vitane s punito, pri  
de jo utopicala doli, stegne roko nad  
Damjanbo.)

4 Pokaje brje te družino  
častice svoje domovine  
puznarajice zupolice,  
iz ljudstva svojega sledice,  
ki občinski svet hčb sinov  
domovine hčde v blagolov.

5. ~~K~~<sup>ti</sup>ker Krarna je nerloga,  
hčb, da se sonag te roga,  
hčb stžna domovine ni,  
pod tem kapi  
in hčbemi

nezag<sup>ta</sup>je čane slarne,  
hi zolaj ~~net~~ <sup>net</sup> lahko bili bi,  
če se enakovarne  
zbrinjile biš skopkó rkr  
rodila jih ne pot jasno!  
Nerlogne pa zapodi v svet!  
Potem ti bo hčb rod otet.



Najj; najj; naj<sup>or</sup>čare stare  
te cionos a s'mu prijatnem vodi. #

Lanyanka (vede pra utisom toh bered na hlyp, pod  
peglaro z rokama, pejšolan ji pede čez obraz, da  
je ga ne vidi. Robe so pohste s plascam.  
Na hlypi je videti samo nekej čamega. Ne  
pogne se, da je to človek.)

Čas: (zajme)

2. prizor.

(Vdov zajme najprij & sledi merčevni, potem v  
roščenu sijaju, nato v lepi opoldanski  
svetlosti. Guje se preperanje za odbrav in hlyci.)  
"Klase muu". Živel naš rojroda, živel naš gos-  
prodan". (Na odru pusti družina: Port Faran  
& opari, babu v I. dejanju, za njim Epinič in  
Tomnad ter drugi, potem pusti Garazd v  
svetani opari, za njim Lušar, Favez in Tomislav.  
Napravi se skupina. Garazd sede na pretil, nastopici  
stojijo sinovi, spodej & med Lušar, na eni strani

Pepinca na drugi Samrad. Ko so vi razpisani

Varian: Na nebu vitala nam je glata zarja!  
Dobrodo, dihamo zdaj vi,  
ker konec zdaj je temnih dni  
in bog z nias nam prigovarja:

~~Pepinca~~, dobrodo del, um nam & dobroti svoje,  
dobrodo ~~pro~~ brez omejitla,  
oddajajte jo brez merila,  
da jo doujete, dobe, vi sloji.

Zato pa, glejte, samo se tukaj zbrali,  
de bogu li in zemlji pokazati,  
de veno, de pravca je nos namu,  
k je. Ginja pustemu nas hlice<sup>2</sup> / strani<sup>1</sup> in,  
~~ki je, ki je, ki je, ki je~~  
in & bogu, de drugine te selike  
negmanjše med stavori in rajlike.

Naj ~~st~~ hlapce bodi, ali gospodar,  
râsem in hrelen bo pri nas vohetar!

Dujina (viele) Naj hlapce bodi ali gospodar,



časčen in kraljev br qui nas rihelax.

Parazd: (ritane.) Ta pustol tu, hjer jaz redim,  
dunjine, ta mi miy.

Le ti pi me, dovedla peme  
ne pustol stari voj.

Ou je simbol enakosti  
ou je alika je nesice  
podoza je jeklenosti  
ni monument pravice.

Tu lekna je ta pustol star,  
je staro nase pravo  
ni lekna bed je in kamni  
misljenje nase zdravo.

Te kamni a kojst je glogen  
konun so videli,

a itol preprost neokrasen  
pred nami su stoji. —

Ue, kakor mi - preposti rsi,  
oboci slavnih dedov,

ponos, demorju, projevom  
sonajnih, rhab, sosedov  
Lohler, sivo, zvebi, in in plojui,  
zamaaj beine prot' nam, moči  
zamaaj pekcl prot' nam besni!  
Ke bodemo podložni!

Družina: Ke bodemo podložni!

Gražd: Zato, sedaj besno mi,  
sinovi in družina,  
prisegate, da namna bo.  
osihdar Tamjanovina.

(Sinovi ploji svoje deunice o Graždovo, družina prisega.)

Da čuvati je hčener  
sonajnikov zamaajih,  
in mnogo bolj, kot listih, pa  
zahabnejer notranjih.  
Soljnost nam to nalaga,  
in mič nam naj pomaga!

Družina: Ta, mič nam naj pomaga!



72.

(Čela zataneni popolnoma, godba. Tri razum  
Lamjanke, hkr zgrinjajo. Liza pritoča se  
drigne Cas; zelena luč mu osvetljuje obraz.

3. prizor.

(Popolna tema, samo obraz Caza je osvetljen.)

Cas: Chikarne panje, zdaj ste se zgubile!  
Se rešje bil je roditi, ste zbudile! (Lizne)  
(Popolna tema - Pemen.)

Lamjanke: Tema', tema'! O bile, jo le panje!  
Kje sem? Kje sem?

(Na odru prouje blede merišina, pred  
prebolen na stopnici stoji nemiški gendarm  
s „pikeln avto“ in neperjenim todelav.)

Lamjanke: O bog, o bog! Zgubljeno se zgubljeno  
(Pekan odhaja na levo.)

(Med tem bo se poje „Ve minulo je --“)

(Antar.)

II. Dejanje,  
 Scenerija, beba v I. dejanju. Jan.

1. prizor

Rojinovic ~~12~~<sup>12</sup>, potnik, črnkosen in Neboklic

Rojinovic.

~~12~~ (vodi mi skalo - gredjo, čez skalo sem poginjen pod črtno  
 njemu različne stvari za prodajo. Nad skalo je razpet velika podčrta  
 dežnik.)

Črnkosen in Neboklic (prideta s iz neke čase od desne gredje, beba, da  
 ne vidite žela.)

Črnkosen: Rečem, dragi tovariš, to je neznosno. Kaj sproti  
 živimur gredj, kot prej pod starišim gospodari. Zamislite se  
 pa mi v moj položaj! Prej sem lahko šel do sledi, do  
 minister in celo na visoki dom. Porod sem bil  
 lepe prijatelj, porod se mi rejeli in mi izkajali usluge,  
 hi sem jih zanj porod. A zdaj!?

Neboklic: Misliš, da je meni polje. Tako mi je, kot tebi!  
 hudo, mnogo slabše je zame, nego prej. Razumete,  
 kot ti, sem imel tudi jaz zelovito porod,  
 sedaj je, moj - mišer! to in moj bi je bilo, da



nimās pravus zelovube. 'Ali to je hudo, da, če  
nimās zelovube, tudi ljudstva nimās tako  
že reboj

Emkoren: Res, res, prijatelj! To duntim tudi jaz!

Rebolic: Ej, mejo neumnar ljudstvo! (Polegje izpred  
plašča hiž.) Teja nam pohajsi mi vse liti je  
teboj, ~~mi~~ mislijo, da je vse res, her jinu  
& imenu teja pripreduješ mi obetas. In  
pravno je to! Tera nas najbolj odovsice oči  
Dusane! (Pravi hiž)

Emkoren: Nas? Nas je! (Kajè na se in Rebolic) Nas!  
A ljudstvo, bogami, ne sem, če se je to  
hej zmeni.

Rebolic: Res, mnogo ne! Pravili smo <sup>temu ljudstvu</sup> mnogo  
vedno, da je edino naša vera prava mi, da mo  
bena druga, če tudi nič, da je Kristus bog,  
ni zreličavna. Na to smo vedno pri-  
stajeli, na zreličavje, hi je vzbudilo & ljud-  
stvo največji egoizem, her ga je videl pret.

75

Egoizem, ki je materijalen in realen in zadržal  
duse. Misliš morda, da delajo ljudje, dobro in se  
ogiblje slabega zgolj iz ljubljani, dočimnega slobod-  
nika - loga?

Truhar: Tega nisem nikoli mislil.

Neboklic: Potem si bil na pravi poti. Ljudstvo dela  
dobro in se ogiblje slabemu zeto, ker so, da  
mu to rodi, dobro je na tem prostu. Torej  
egoizem! Ter, da li se dogaja večino pravi-  
nemu podniku in njegovi kazni, ki jih  
po pravem imenju zasluži, ker drugače  
bi se jih ne bilo. Zopet egoizem! In  
komeu zeto, da ti po pravici celo brezpanč  
no računat vjirelo samo veselje in samo  
dobroto. Najraje egoizem - se po pravici. Samo,  
da se bo godilo kakim, dobro na drugem  
prostu! Morda ne bo moglo v tem računem  
veselju, če mogoče ~~njega~~ <sup>le</sup> najboljši prijatelj vred  
pomajbanje kakega formalnega predpogoja



prestopajo najhujše muhe v hujšini globljin  
pekle. Taki sme samo pred očmi, hebr  
odtegnite se zarluženi pekleniški bezni in se  
utihotapite v rečino rečelje nebesko.

Embruen: Emunitur, par si pogodit.

Nebohlic: O, medikeli pur ljudstvo s trivocirimi  
barvami mnogo pestrih stih o pekleniških  
mukah in o nebeski slavi! 'Lato pa se ne, naj  
na gumanje, kudi in kudi, da že ne se hebr,  
za stran, hi se sinenja zelčanje, hi je drage  
in vich mozgih gater medua. — A ne je  
to, da hi gledeli ~~so~~ so rečivot njega, ne  
shoninega <sup>anjske g. tr</sup> toga, da se jim to goditi so  
rečivot dober. No, ali mi to egoizem?

Embruen: Saj pravim, da je! 'Dognas pa svoje ljudi!'

Nebohlic: Kakor ti svoje! 'In zdej premisti, si  
se blizas eloreku od strani, na heteri ga  
sisti egoizem, los opravil nijnanj' —

Embruen: Tem, sem, shunje sinam p tem!

kam pipade, dunge



Nelohlic: Torej glij! Rebel si, da se ljudstvo ne zmeeni mnogo  
za to, da nas sera loči od Dušana! Tam to tudi  
pam, da bi bilo tako, ako mi tega ljudstva  
redno ne bi opozarjali ne edinogreljarnosti  
naše vere.

Emboren: Kaj ljudstvo mar, se je veno v egoizma?

Nelohlic: A vidi, da nas sledi kisti, hi nima naše  
vere. In, da nimaš nič one verjave o djavi,  
kot smo jo imeli o prvi peji, kjer smo se  
se imenovali, "suzni".

Emboren: Da bi ljudstvo kaj tebe opazilo? Prijatelj,  
ne!

Nelohlic: Saj samo ne, to vem! Mi bilo je treba, da  
smo narod ne to opozarili!

Emboren: Da bi šel za rami in govoril besede, hi nam  
jsh, mekarate. In ti bi dijel, glij narod go-  
vari!

Nelohlic: Tako, tako, dragi prijatelj!

Emboren: Jaj delam radi halvejš! Saj ne suf.

Lirani ljudstov g. naróidom, nej gorní in rée, de  
 je gorníle pur! ~~Ne!~~ Družini svojí g. ubhajem!  
 Podpis poje mi mnas deti na prazen papir. Potem pa  
 grem in émo na belem dohajem pred gospodó in pred  
 svetem rojé naróde! — In s to rojé naróde, hi je  
 dohajem na ta način, lom nastopil pred svetem  
 in manifestiral za samostojno državo Lanní,  
 slavoro. Tejemú mi, da bom dosegel rée, kot te,  
 ré biš pustil, da bo ~~bo~~ ljudstov gorníle svojí  
 brede.

Rebolic: Bogóie!

Erubren: Góbor! Ti ljudstov suflinás, da pur gorní  
 nepej troji brede, hi pa ne vitanej redno ne  
 izpemenenene. In ré bi tudi ostale, ako ne  
 učinkujej, <sup>bróditel izgorní</sup> (da se bo rebel ti ne ~~pod~~ - ljudstov!  
 Vred tega se lahko zgodí, da se ti mariboj porore.  
 Si, ker se mnem ne mnem, ker imam ljudski  
 glas zapisan in podpisán na papirju.

Rebolic: Bogóie, mógóie!



Emkauer: Ne moreš, marve gotor! — Torej tem pra edina,  
da z Tuisavost družino name ni jroti pod eno  
steko.

Rebolic: Edina, sigurno!

Emkauer: Jaz imam pripravljeno že, se. Samo zemal in  
shupnost je razpisana.

Rebolic: Tudi jaz marjira na to delam in upam, da se mi bo  
z boji primorje preselilo.

Emkauer: En, bo potem <sup>družina</sup> ~~šupnost~~, da se Tomislavova in fanceva  
zemlja odleže od shupnosti in risti Tuisavostega jrot.  
stea, ~~ta ledeta pri vrabi shupni izročila~~ in bo  
vrabo plemu izročilo in soje mede poglavaje. — Pri nes  
bom jaz!

Rebolic: En jaz pri nes!

Emkauer: En o medelobnosti in shupnosti bo resle najmes  
mre!

Rebolic: Gotor, par gotor! A kaj si ne bora midra?

Emkauer: Tudi s tem sem že quinišfal. Če ne bora  
izročena midra, potem naj pa ne bo nobeden.

Neboklic: Prar imas! hi pmo le za republiko, ce jo  
bomo sledeli mi samu mi samu mi!

Ki bi bila druga potoda nasega dobrega ljudstva.  
Zato pa pmo samo za prvojno republiko, drugace  
pa imamo svetost roje monarhije z gvozdinim  
pobiznim sledujem, zasestnikom nase vere in  
naseh privilezij.

Crnkovic: Prar, prar prijatelj! Cestoli mi nasega rodu,  
samo, da ne bo pustil zasestiti nad drugimo  
pravico ljudi! (Pobiznjeno, prijazno, Lhr.) Ker  
tama bolje prijz najinemu delo. (Leje Nbr.  
Slieu v roko.)

Neboklic: Ta prijatelj, tema, tema, hi je neprav jamviti veliki lic.

Crnkovic. (Pobna Neboklicu roko.) Torej na, dober, skupno mior!

Rozinovic (pride blije.) O, poklan, gospoda, dober slav  
gospoda! Oprostita! Lisal sem, da u dela  
kupcija, mi hjer je kupcija, da tam sem jaz  
padi! Oprostita gospoda, da u rama pristav  
jim! Ghyta, star paktor imam in mur.



§ (da Stebolicu zmanuje, naj molis.)

go ligovskega znanja, ker namo danu me naj  
polaga za paricno ceno. In ta cena bo, da pr-  
stanem sodelujem pri rajini kupciji.

Emilien: Soudelujem?

Rojinor: Da, soudelujem!

Neboklic: Pui sledarju?

Rojinor: Pui kupciji!

Emilien: Da, pui kupciji! Kupcija je predpogoj židjenja.  
Kupcujem zato, da pridobimo sredstva za  
udobno in mirno židjenje. Kupcija je delo  
za eksistenco! (Rojinor) Razumem?

Rojinor: Popolnoma razumem!

Emilien: Torej delo!

Rojinor: Da, delo!

Emilien: In pui tem brčis namo pomagati?

Rojinor: Da, pui tem!

Emilien: Toho? Ali kako?

Rojinor: Vekur hosta hotela!

Emilien: Li res by nameravara.



Rozinorici: Vidis, ni bilo kupčije tam galej, in sem  
nehote pristal v njegov pogovor. Taki, da ni je  
skoro znano.

Emilien: Tvoj par! In kako namu hoče pomagati?

Rozinorici: Kakor sama drago! Kar bom vedel  
in znal stremi, - Toda pridoljino oblika bom  
deliti med reboj! - Kaj? Ni??

Emilien: (opazuje pogleda Nebolke.) Deliti?

Nebolke: (shemizne g pamama.)

Emilien: Ravno deliti ne! Ampak---

Rozinorici: No kako?

Emilien: Deliti ne! Toda pod najino sledo bi  
imel vse največe privilegije, ni kupčije in  
ni vsem. Radi bomo tudi zamislili na  
megan na ole očesi - saj res!

Rozinorici: Prota kupčija?

Emilien: Na papirju, sereda me!

Rozinorici: Tvevni pa?

Emilien: (pogleda pamengijo Rozinorici.) hender

razumies!

Rozinovici: Dobro! - In udaj, kakšna deli me čaha?

Embauen: (pomenjuje Neboklicem) Je prav?

Neboklic: Prav!

Embauen: (Rozinoviciem) Delo te prijeto je te, in nič ne reče, ker ni je reče rojam. Potlej! Nasteri čemu blage, hi je prodajati holikom mogoče risoko.

Rozinovici: To pa lahko, prav lahko!

Embauen: (Neboklicem) Prav?

Neboklic: Prav!

Embauen: (Rozinoviciem) Razumies, holikom mogoče risoko. Če te potem hdo opreca, zahej to deloš reki, da zahtara teko udanja sleda, da te lahko bolj obdači. (Neboklicem) Prav?

Neboklic: Prav!

Embauen: (Rozinoviciem) Potem reci, da sleda lahko miseljno gojprodari in razmetara devar, sled česar nalaga taka pemeva, hi teje nos oca, najbolj pa peme sloje.



Rojinović: To je on? <sup>2</sup>

Amharu: Ne! (Neboklicu.) Kaj ne? <sup>2</sup>

Neboklic: Da! (Taran se pihaje & gajnu) <sup>u narodu obliki.</sup>

Rojinović: Hvala namu gospode moje! Prepisana br.  
dita, da bonu izpolnuval vestur in točur skor  
mi narčilo. Poklon, moj poklon gospode

<sup>2</sup> quizar

Prejnuje, Taran  $\frac{E}{\cdot}$

Taran: (z mozganim glasom.) Kaj je godil tu? <sup>2</sup>

Tu: (se obnuye in pregledaje.)

Taran: Krasam, kaj je godil tu? <sup>2</sup>

Rojinović (upe polubujeno k sojnim stareu in tam sele.)

Amharu: Kaj bi je naj godilo? <sup>2</sup>

Taran: Sreda, kaj bi je naj godilo? <sup>2</sup> Čul sem šudro  
gornic. Bez promena ni bil pakt, bi sta ga  
sklepala p tanile. (Pokojna Rojinović.) Višim, da  
skito je golje ni na sih in kl in hej & Danjansovini, mi  
bil sem je šudi je, od hod bi gnalo to pihaje.  
Sedaj imam dokaz!

Emkureu  
Lejgari: Kakiem dohoz? Zahoj?

Neboklic: Moj bog, zahoj?

Tarau: Zahoj! Lopovi! Tudi vidra pa lopova!

Emkureu:  
Lejgari: Lopova, zahoj! Ti si lopov, hi naji  
sumničis!

Neboklic: Kivier name delaš Tarau. Toda zapisano  
je v pismu: Blagar jinu, hi jih preganja  
krišica, her uni bodro gledeli rečur pra-  
rico!

Tarau: Hinarec! Naj ta usahne kraj bogohletni  
jizika! Gornji bahov hočis! Kliči za  
quiro brga in pisaraj nad nas res  
pehlenški preb, troje beede toda pitale  
le beede! Zapomni si to! Oba nista  
prar nič bogja od Čerljareviča, hi ita ga  
zavrgla. Le čakajta, ne bo se nama obušlo,  
ne, doblor, bo le en sam las Taraua se -  
Danyjanovini. (bolide na oloni jezdy!)  
(Za trenutek pre tih, vni se gledajo.)



3. prejšnj

Prejšnji sez Turana.

Emboren: Vrag rudi, hje je podnial.

Nebohlic: Šamota, da prisluškuj. Bolhitovrčni ljudje tega ne  
stane nikdar.

Emboren: Gotovo, midra je niholi. — Toda ta človek name  
partuje neraren.

Nebohlic: Neraren, res. / Premur: Neraren name je bil je redur.  
Ne pama namot. P. Čoljarevičovi žaluzi je lejel dolga  
leta v tavnii vložni jaci, a ni ga bilo kaneč. Ker  
sem na pratu ga spoznani, a redur je priak.

Emboren: Leningaj bolnyje ni grognjeje se mi zeli. Lot shale, hi  
klyubuje osem ribarjem.

Nebohlic: A tudi shale se zniši, ako pride nad njo prava  
sila.

Emboren (pogleda Nebohlica.): Kako misliš?

Nebohlic: Da tudi Turanova shala lahko pade, ako  
hrčimo, ako hrčera midra.

Emboren: A kako?

Neboklic: (potegne izpred glave nekaj belih bodalo.) Glej!

Embarcu: Razumim te!

Neboklic: Souagas?

Embarcu: To je zna!

Neboklic: (izpusti bodalo.) Dobro! (Si ujeta v roko.)

Rojinovic: (je to opzil, pusti v ozpeclje) Zopet kupsenje? Mi smem biti nedeležan?

Embarcu: To je samo drugo poglavlje kupsenja pogodbe.

Rojinovic: A tako! Lajm nic za me! (je proti gazicu in zagleda za kulisami prihajajoce sinove, v ohue.)  
Sinovi prihajajo! Sem grede!

Embarcu: Sinovi?

Neboklic: (hiter za njim.) Psi?

Embarcu: Sudi Lusan?

Rojinovic (si gleda) Ksi, Sudi Lusan je. Sedaj je pristopil k njim Dorau. — Javne! (Premore!)

Embarcu

Neboklic } (sta se prilizata Rojinovicu in gledata za kulise.)

Rojinovic: Kaki jim nekaj zatrejuje.



Embruen: Sem kaj!

Neboblic: O nas govore! / Premor!.

Embruen: Taran odheja! — Se od detiš jemu žuges. —  
Le zopet! — Se embiats!

Neboblic: Sedaj je zgoril za quicem.

Embruen: Radovedem sem, kaj to zetaj.

Pojinović: Posvetujjo se, bebe!

Embruen: Keri Susan divje mahe z rokania.

Pojinović: Nekej jime pigozaje, a pne močeta mi di-  
sati. / Premor!.

Embruen: Zamagl je, za njim gester!

Neboblic: Sem gredr. Kaj udeaj?

Embruen: Umehuriva se! Potem pa ozanes<sup>te</sup> pne umbr  
Janey, jaz Tomislava.

Neboblic: In Susan?

Pojinović: Item se pigozajem jaz! (Je krogim starem in vodo.)

Embruen: Dohr! (Neboblicem) Pojstira midra! (Se shi

jeta je dierje, pa demu rpedaj.)

/ Premor!.

Simoni (purdys od desne zady.)



4. prizor

Pojivici, Lusian, Tomisla, Janez.

Lusian: So plemeniti, hi brójeje. <sup>#</sup> ~~pagliti~~ ~~domovine~~, sezjesta mi, da ~~je~~.

Tomisla: A sendar, leho hudo ni, kot piari Lusian..

Janez: Tudi jaz ne verjamem.

Lusian: <sup>Endur</sup> ~~Loči~~ ~~stata~~, brata, da se po skrinjah, hi smo jih pridobili ~ kopljam, mita postale prieducjoe.

Tomisla: Lusian imo gestucl nazare.

Janez: In glode ou preric Lus!

Tomisla: Licer se dodimo odhiti. To, ker je Lusjanovina redaj, to ni podobna domovine.

Janez: Res, drugace smo si mislili.

Lusian: Leho, drugace?

Tomisla: Ljisc!

Janez: Pac nekeho, drugace!

Lusian: Ampek, keker?

Tomisla: Sh je bruc brat, je brdi. Poredel te kom soje mnuje.

Luisa: Vaužite mi, <sup>br</sup> de igruu. Le beer porje!

Tomislav: Trije kretje smo mi mi ti mudi ineti, enaki kretje  
Tanjanovini, tako pa --

Luisa: Je nimamo?

Tomislav: Ne!

Luisa: Kako to? Ne morem razumeti

Tomislav: Telo smo ti poro kretje!

Luisa: (Zacuden) Jaz?

Tomislav: Ja, ti.

Luisa: Ne zavedam se! Naspobno! Z rama delam  
pribrano, sprotoda poplunama hetsko. Sevi!  
Vidra ste bile moja naspobniska, lee ste mi  
rale biti, ker se rama rajini gaspobari  
sako releti. Jaz sem brel po porje, vidra po-  
porje! In to kypjenje nas je zdruzilo in po-  
klicalo ke jiojenja mojkor nasr. Skofudi  
neproistorojno, barila ste se proti sprotodi  
in redaj jo sjiata z menoj med.

Tomislav: Ti ocitas -- ?



Lusaan: Ne očitam, samo ugostiljani dejstva, da  
 svojemu kroju očitke. Prata, kolikokrat je že  
 pla probrde mimo narodov, da je misl opazili, ali,  
 da je misl spoznati, a quista pa je kudi riaske čisto  
 neprijana. Tako je bilo pri same!

Tomistar: Ti hroči uči, da je misla zaletjola.

Lusaan: Teja ne bodim, ker nek sujenj je vedu soluce  
 in probrde. Tode najiv kurali v probrde, ali  
 je bil to energičen, hiter, krrar<sup>krake</sup>? To je bil ko-  
 rak sujene v probrde, ki je ne pozna, hi ne ve,  
 da je probrde.

Tomistar: Lojet očitke!

Lusaan: Ne razumi me napačno! Vesta kaj je kurali v  
 probrde pri sujenj? - Revolucija! Energična, kon-  
 sekventna in krrara revolucija.

Tomistar: Revolucija? Kaj je bila kudi pri nas!

Lusaan: A ne energična, konsekventna in krrara. Tejine re-  
 volucija bile je samo vedl krika podi ne libem  
 čiste probrde. Vedl krik, zelje, gottle in rivo!

Tisal sem vaji in, drugim mi videl naše rešje, ko  
 sem stal p quisko na granici naše pljuke do-  
 morine. Med vsem tem rešjem pa so se same  
 nagnjeli in, drugim gnelje, ki so bili najhujši  
 pomagali rajinoh zetitelcer. T rešju, senole  
 tega nista opazile. O, mi mnogo Nijer,  
 Hegctor in Kurtor je si in, drugimi, samo, da  
 so si naredili druga imena. Nad vsem pa  
 plava se Čerjaveričes. duh.

Janey: Nemunt! Čerjaverič je izgnan!

Lusan: Tuh njege, parim, je se. Tamjanovini. Toran  
 ga je videl, črnega duha, heker je plaval nad  
 Tamjanovino in gahiral soluce, da ni moglo sejati  
 na mlado svetje naše pomladi.

Janey: Ti si fantest! (baha se na levo.)

Lusan: Samo, da bi bil ti tak fantest, dragi brat.

Tomislav: Čakej Janey, greu p teboj! (Kliko p Janeyem.)

5. prizor

Rozinovic, Lusan, potem Niboklic in Emukanen.



93  
Luisan (gleda nečy'šara za odhajajočimi.) Kerasl bi mi ned  
njihovr potoda, ko bi ne bila brata! (Leolme v ogeljo  
ni hici ite na; desno zedej.)

Emilien in Nebolic (zlebita libro od doma spredaj za jamezom  
in Tornislaron.)

Rojinovic: (klicu za Luisanom) He, Luisan! Nihav, nihav tako  
neglo. Kam? Kam?

Luisan: (Leolme.) A, ki si Rojinovic! Kaj delaš?

Rojinovic: Kaj? Kupčija! Saj me poznaš, od nekdaj je  
kupčija.

Luisan: Mislim sem, da biš ti tebi pravej stvar, doma  
vino, da potem greš mi prepustis kupčijo nam.

Rojinovic: Gotovo ti jo prepustil, če dovolim potoda  
domovine svoje. O Fracl, o izstel!

Luisan: Pa heko, da prodajáš parno kuhjo na tem kamnu?

Rojinovic: Vidis ob cesti je in mnogo ljudi pride hoo  
minu.

Luisan: Ne tem kamnu je drugina scarih darovla vsijem  
silam. Lret ji je bil ta kamen.

Rojnovič: Sedaj se ga dala + najem meni.

Lusau: V najem?

Rojnovič: Se, za denar!

Lusau: (za se, obkrami proč.) Kar bilo prej je, oltar, prodaja zdaj se za denar!

(Rojnoviču.) In ti si ga ozel + najem? Ali te ni bilo prav.

Rojnovič: Bogme, da ne! Če mi bilo prav bi bilo, bi se mi ga dala mi bi bila biti mene, bi sem ga sprejel za denar + zakup.

Lusau: A jaz tega ne trpim! (Zide.) Polaki se!

Rojnovič: Ne, dragi prijatelj, ne! Tu ostaneš!

Lusau: Idi! Proč!

Rojnovič: Ne grem!

Lusau: Ah, ah!

Rojnovič: Kje je sile, ki me naj prežene?

Lusau: Pijarka! (Kriho odide na desno zdej.)

6. prizor

Rojnovič, Oronik, Trufina



4 (gula druzo rō)

Crevensk (gorni druginci, bi je pripelo.) Razumete me, du-  
žina draga. Ni žirni reč clochus na prostu, Pedur je  
labse, Ni je to kaka domovina?

Drugina: Ni, ne!

Pojinovic: Le peu, le peu, drugina moja. Lepih mi, dobrih  
stvari, dobi se pri meni dosti, penunogo ni po  
najnižjim cenah.

Crevensk: Pogajmo!

Ti (gleda k Pojinovicu)

Pojinovic: Le quidite, le paldite in gberite si, bar treha,

Crevensk: Koliko stane to?

Pojinovic: Zate dasgi bate kromaj dvoeto kromi.

Crevensk: Rej dvoeto krom?

Pojinovic: Za dvoeto! In to samo za te, hu pra  
prijateljca.

Crevensk: In to?

Pojinovic: To? To zate petnajstoto!

Crevensk: (krici) Rej petnajstoto?

Pojinovic: (mirno) Za petnajstoto!



# Rojinovic: (~~ppp~~ ppp) Na prunc, ne prunc!  
Langina (ppp)

Croeski: Hi si mar?

Poljski: Oni!

Croeski (nagov drugo reč): En to?

Poljski: Pettisov!

Croeski: (hici se huj) Pettisov? Nare, logor,  
baraka, odemih! (Drugi) Le proglejte ga,  
deuttisov odabotkor hici imeti dobiha, po-  
tem naj se živimo. To je hodo vstaje, huda je  
polleti me, me neschij! (Nare na Poljska)

Drugi: Res, res! Logor! odemih (šod Poljska) //

7 prijev

Drugi, Poljski in Tomarad:

Poljski in Tomarad pideta od desne ni vidita, ~~na~~ hici je godi.

Poljski: Kaj je? Kaj je? } (priskrbita)

Tomarad: Kaj se godi? }

Poljski: Pomozajte, pomozajte!

Poljski: (hici) oh! (skripta drugi je pijarati)

Tomarad: Naraju!

Croeski: Kaj, hodo bo meni vel: mir? Kdo?



S. pruzan

Prejzripi, Eruboren in Neboblic

Eruboren in Neboblic (obopita ne boi spredaj izza kn.  
lice, tako, da jih drugi ne vidijo in opozujeta ter  
si dojeta znamenja.)

Tapimir: Jaz! Kaj si pretepel tukaj?

Tommas: Imam te brodi!

Družina: (odstopi od Tapimirove.)

Tapimiro: (K drži je pišč.) Oh, oh, to je gajnac! (Potira stari  
je klob.)

Erubik: Kaj menimaj bo stari? (Ogleda, kdo je gornil.)

A, seveda, gospoda Tapimir in Tommas. Vidra  
murate pač zagovarjati lopova. — Vidra be-  
pitalistorske škrice.

Tommas: Niha, toda hliker revas, da mi bebe nepa.  
deli ljudi na tak način.

Erubik: Seveda! Zid in gajnac! Hehehe!

Tapimiro: Ahlii! Ne vem, kdo mu je bliže! Niha, ali  
te!

Rojnović: Prodi sem me napedejo. O, bebi ste ne-  
 junni! Ali ste nam sene jaz. Lene dela  
 govrda pri obadi, ku nesmiselnor govr-  
 dari in roznetera z denarjem. Potem pa mara  
 nelegati darhi, hi drizejo bezicem sene..  
 Jaz misem hvir! Za etele mi ne zablujem.

Emboren (je stopil naprej) Paar gornj Rojnović, paar!

Nebollic: Pri bogu, da paar!

Epimix: A hi ni tukaj, Emboren?

Domorad: Glej jih brata! Vama preveda paar!

Emboren: Ne vsek neim paar! On ni hvir risobih  
 sem!

Nebollic: Ni treba razburjati ljudstva stem, da ga  
 odina!

Družine: Res je, paar gornj Nebollic!

Domorad: Taj ga odina on, hi ga bratis!

Nebollic: Ker mara! Lene mi napravil paar.

Družine: Kivico smo mu delati.

Rojnović: Pojdi mu brevite, da ti pojasniam.



4. mikeli ree!

Crvenka (obzi) k Lozincem, se z izpravo gestikulacije  
zračno pogovarjata med ho in vsi prizor  
v ozračju delje.

Tomnad: (Neboklic in Crvenka) Nile podpihujeta in  
hujšeta drugino, ničredneje.

Neboklic: Boj naj ti odprsti kazen za take besede.

Tomnad: Postani mišta!

Papirni: Mišta!

Crvenka: Vidra je! Kde je vidra. brigata je dru-  
gino? Smatrate se zvošena nad vse  
dringe. (Drugini) Ali mi res?

Nebetari } izdringine : Res je! Presirba sta je nas!  
Drugi } : Je prav postopata! Lani, da bi rsi takr.

Neboklic (Drugini) V breznotor nas zapeljijeta in  
nas podpihujeta k nepokorščini, upam  
probi oblestim in tako delje.

Pri : Lopov, si hujšala! Tako je! F. vjima#

Drugi } izdringine : Lopov, si hujšala!

Drugini je deli v dva dela. Eden postopi na stran



Crnkovec in Republika, drugi na stran Trpi  
miru in Lomovca. Za benom " predi u ostli,  
habe Rojinovic prinja Arcebu z gledu no.)

Rojinovic: Ta imec, da mi trj dal mir.

Arcebu: (prari) Violis, habe je prav, le imec ti,  
z ahy, le ne imec Andi jaz.

9. prizor

Prijunji, Trisau f

Trisau (je je prji postulal r gedju, z merenim glosom.)

Kaj u z pirate? En locili ste u r dra tabora?

Vedno lepse. T imec maghi prji vas pozoljani:

Idite! Na delo idite! - Tem, da so osteli med

vami, domi, hi so rodili slabe politice.

Spoznal sem te trj je drujina. - Radi nehy

slabi te ne sem izbescil, a gledal bum, de

z z prinejo slabi. Govorite! Ali imec prav?

Tri: Prav, prav!

Trisau: Sedaj idite! Na delo, pravnu!

Tri: Jemu, je genu!



Arventsk: Le pogled, kako smo postali! Saj je greh!

Nebohlic: Vsem uhozenem se radi vedno in z re-  
seljenu pokorimo!

Vri (razgovor Tuisana, podstoj, zaduje Roginovic)

10. prizor  
Tuisan

(opeda za njimi) Lujenijstor jih je pokvarilo! Saj mis-  
pami karri! O bog, ali nikilo, dosti je gaja. Ali  
puno res o prvi nasti mi, hi misli nes preletstvo  
mi tepe nes nesloga! - Za njimi grem! (odide  
na levo.)

11. prizor  
Lanjanba, Gorazd.

Lanjanba (stela, kleda, ob pelici, se upira na Gorazda, go-  
vori težko, pogled je top, a včasih se oči blagor-  
zbliskajo.) Pri obročih svojih sem hodila, res!

En isabela sem jih tam oholi  
sam na jugu neznemu in tam gori, res!

V starem, stornem Gospodstvu poji.



Doli mi je Vali goji pravil,  
 kakor dolgo, da je sužnj' jè.  
 Mislil je, da sem probrla,  
 hi prineslo o zlati ladji jo marjè.  
 Čudno videla sem tam prikazano.

Zvezda velike iz ~~medu~~ nih neba  
 vzhajala u je ni je obstela  
 medu mojega marjè.

Jeri nimen videla nikogar,  
 čula pa sem fantov mojih spev.  
 Tščen zlataj u o moji ubogi duši  
 te preproste, mile pesniče odmev.

Prišel, ta je pác iz kamna,  
 kakor čas, hi je na njem sedel, (Vgraj)  
 drugo, drugo - pa - hedi, hedi mi - -  
 drugo oie - - mi je odšel.<sup>2</sup>

Quazet:

O majka, to je te prehodna doba!  
 Pristo odrešenje ho ga oie,  
 pristo ho otajanje oie sinovom.

Potrpeti samo teba je.

Tamjanček: In družini moja, bežina je postala,  
 brez ljubezni je, brez ljube nad!  
 O probrda, o probrda - nisi hje je  
 setre naš ~~naš~~ doler rad?

Garazol: Brdi mine, drage majhe naša!

~~Tamjanček~~

Pišta hudi buhaj bo pumlad!

mladi roč se bode, driznil,  
 medu solnčnatih linač.

Pišta, drog bo o družino,  
 zgoril z nje bo rock prepis.

Lemlje, meti bo deppales  
 vnu ljubezni oir.

O, prgej Tamjanovino,  
 sinu, veliko, lep,

tehe zarufe ne bo prgehilo  
 jamu, visoko nebo.

~~Lej~~ Probrda se, drage majhe naša,



sobredna! A bolna si huda!  
kima, druzo, vse skupaj miha -!  
Probrala ti si vseh stvari bo!

Klanjanka: Zleti, zleti pinter moj!  
Lepe tvoje so besede,  
lep pogled in sodicinski tvoj!

Grejdt: Se poglji povede:  
Tudi tam ni ne tebo,  
kot biš lahko bilo,  
ne misliš mi na lipo,  
hetaš me in miho!

12. prizor

Pujšnja, Lusan

Lusan: (prilki ves zasopljeno.) Pomoc, pomoc! Umor! Umor!  
pili so ga, umorili!

Grejdt: Kdo? Koga?

Lusan: Ne vem, kdo!

Grejdt: Koga?

Lusan: Larana! Larana!

Gurajt: Torana? / Prensor /

Kamjanka (u zarna, puzur) Kdo ga je umrsl?

13. prizor

Prijuzji, Toran ~~Prizor~~, Trjemen in Tomnad

Trjemen in Tomnad (primete na novilnici Torana z ob-  
rezano glav in kerar nozjo.)

~~Trjemen in Tomnad (primete na novilnici Torana z ob-  
rezano glav in kerar nozjo.)~~

Lusan: Glejta, tu ga niso.

(Torana kriče med bez volje.)

Kamjanka: (zelo utroji, puzur) Kani gre ta sperod pričariti, hani?

Pod moj streho mogoče ga neute, k nain?

Poslušico deuita sem na tla!

Proyta, hje ita dobila ga!

Papsimor: Tam v medu na netu je lijal v krvi,  
tehnj'ij potrick tam avshan hovi.

Gurajt: Kdo ga je?

Papsimor: Ničim ni!

Tomnad: Jy tudi!

Kamjanka: (stoji pred novilnico, dolgo gleda Torana, na pu-



« je zjamsi duhs ) O ti pi, ti pi moj taran  
in - kproi res, res poln pi nam!

(hiici)

In mater si,  
in mater si!

O groze, rdeci, hej se godi?  
Kas zungla misr, sijne leta,  
ko zungla roka je prokleta,  
ki naj tabij se pomisi,  
če stavec spet ne ofiri.

On, jedao nasega rodus,  
in reme nasega rodus!

On, zbrava nasea korenine,  
on, biceina Danyjanovine!

Ledaj ga opio!  
Le ne zbudis! (Lendunim pogledam, topi)

In jaz sem zapiscena,  
kot bila je le eua,  
ki se je pinea kuzali,  
junaška, nete zena!

A sin njen oel je skozi smrt  
k jrdjanju in vrtjanju,  
muj narod pa na reus naj  
zapisan bo krljencju - - - ! (Lajoha se zgodi  
na tla k nosilnici. Tudi je bilo, samo njen  
gola se čuje.)

Taran:

Tanjauka, Tanjauka ! (Om se čuje)  
Glej pehel se zehel je nad tobij  
in mešarati hotel se je nad menoj!  
~~Umiru meje, mi me smute~~  
~~Umiru meje.~~

Zadeti mi je hotel smrt,  
da nisel bil bi got odpet  
v domoje nozija nedino!

~~+~~

~~Pozdel~~ ~~li~~ ~~li~~ ~~Tanjauosino!~~  
Kt bi tarana sic ne bilo,  
li komaj se mi zbrando - - - !  
Tako je ne ! (Udaja na nosilnici, = Sepinor in Tommes  
(sine pomagata))



Tako pa me!

O, jio sem se!

Zato danjanka, rotari, rotari!

Koran te kliče, hi te sešte, brani! (Je vokal)

Danjanka: Koran me kliče, hi me sešte, brani?

Guražl: In tudi jaz stojim ti grob ob strani

Dusan: Lomoga nebeva pa smrt, pogin,  
je li zmanjša ali pa močnejša,  
z besed izhodi, ali pa z dejanji —  
prisega majha, Dusan ti, bojišim! (Z Guražlom drigeta Danjanka)

Danjanka: (~~stop, opusti, stop, opusti~~ ne holim)

O Dusan, Dusan, sinbi moj  
ni ti Guražl predragi,  
vidra puzogla sta mi rjet  
k zameti k luči, snagi.

Danjans, ee mi čaval boš  
Dusan moj stni gret  
potem joi upam, da u rjet  
na nji bo <sup>moč</sup> zamesti.

109  
f

(stežuje roke proti mlu)

En te, hi tam našt grezdanc  
a pijačo vsem kraljicam,  
glej mati, ~~si~~, hi blisc te,  
a ti, si ji ne čuješ,  
ne prošis pravi mir na svet,  
da pod človeški bil otet  
največji bi nadloga:

Lovščina in nelega. (Vitane)

Zato podajte roke mi,  
vsi, hi ste prave vere!

Zbruyte me, demyte me

ni delajte brez mere. (Vu ji polje dlanov in rjuno)

Ne upejmo, da nam kdo kaj  
bo milostno podelil.

Enel bo narod pami to,  
kar bo prišepetaval.

Pred in priroj ne bo nič!

Gruzd: V to janiči, majke jani in mic!

Laktor

20/11 1/27  
1919. g. zvečer



